

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: **A.S.**, narozený ..., státní příslušnost Běloruská republika, nyní bytem ...
zastoupený: JUDr. Jiří Dvořák, advokát, sídlem Hálkova 24, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00
Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 28.1.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2018 č.j.
OAM-75/ZA-ZA06-ZA18-PD3-2011 o prodloužení doplňkové ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 28.1.2019 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2018 č.j. OAM-75/ZA-ZA06-ZA18-PD3-2011, jímž bylo rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany tak, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), se doplňková ochrana neprodlužuje. Proti tomuto rozhodnutí žalobce prostřednictvím podané žaloby namítal, že žalovaný *své rozhodnutí opřel fakticky pouze o konstatování, kdy: „.... z výše citovaných informací o situaci v Běloruské republice, v období od udělení doplňkové ochrany výše*

jmenovanému došlo v Bělorusku k pozitivnímu vývoji stran bezpečnostní situace, a cizinci tak nic nebrání v tom, aby se do své vlasti navrátil. Dále žalovaný v rozhodnutí uvedl: „Stran potíží spojených s běloruskou armádou a cizincem porušeného zákazu vycestování z Běloruska správní orgán v první řadě opakovaně připomíná, že tyto skutečnosti nebyly důvodem pro udělení mezinárodní ochrany jmenovanému.“ Žalobce podotkl, že důvodem poskytnutí doplňkové ochrany byly právě okolnosti související s opuštěním Běloruska, žádostí o azyl v České republice (dále jen ČR) a uvedením informací, které by v Bělorusku evidentně byly považovány za diskreditaci Běloruska v zahraničí s velkou pravděpodobností trestního postihu. „Citované informace“ nijak nevypovídají o tom, že by došlo k takové změně situace v zemi původu žalobce, která by odůvodňovala odnětí doplňkové ochrany tak, jak byla poskytnuta. Žalovaný v rozhodnutí poměrně obsírně uvedl obsah jednání ze dne 15.10.2018 (pohovor s žalobcem), kdy žalobce uvedl informace, které odůvodňovaly jeho obavy z postihu v Bělorusku (jednak informaci o tom, jak se úřady intenzivně snažily docílit kontaktu s žalobcem při jednání jeho partnerky na zastupitelském úřadě v roce 2014, jednak informace o tom, jak jeho partnerka byla v Bělorusku zadržena a vyslýchána, když hlavním důvodem byla snaha tamních úřadů docílit toho, aby přiměla žalobce k návratu do vlasti a přitom jí bylo sděleno, že o žalobci „všechno vědí, i to, že žádal o azyl a znají důvody jeho žádosti ...“). Žalovaný věnoval této části pohovoru s žalobcem hodně místa v odůvodnění svého rozhodnutí, ale ani nenaznačil, že by si pravdivost a přesnější vyličení podstatných informací z kontaktu s úřady v Bělorusku od svědkyně L.N.V., hodlal ověřit. Žalobce ani nenapadlo, že by z jeho strany měl být výslech svědka navrhován, protože aktivitu očekával od úřadů, když jeho partnerka je také v ČR, bydlí spolu (vychovávali spolu své dvě děti, které jsou účastníky „svých“ řízení před stejnými orgány, nyní včetně Krajského soudu) a české úřady o ní samozřejmě vědí. České procesní předpisy vztahující se na správní řízení žalobce nezná, v řízení nebyl právně zastoupen. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný odnětím jeho doplňkové ochrany vybočil z mezí správní úvahy, když při posuzování toho, zda trvají důvody poskytnutí doplňkové ochrany žalobce, upřednostnil méně významné informace o obecném „zlepšování bezpečnostní situace v Bělorusku“ před tím, že v oblasti trestněprávních následků nedovoleného opuštění republiky, žádosti o azyl v ČR s uvedením důvodů, které zcela jistě tamní úřady stále považují za „diskreditaci“ země v zahraničí (na pozadí informací, nasvědčujících tomu, že běloruské úřady žalobce stále aktivně monitorují prostřednictvím osob z okolí žalobce) se situace nijak nezměnila a důvody obav trvají. Žalovaný nevyužil možnosti zjistit skutkový stav výslechem svědka, jehož totožnost, místo pobytu a vztah k věci evidentně znal. Žalobce dále namítal, že žalovaný ve svém řízení rozhodl na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, neprovedl zhodnocení všech aspektů žádosti žalobce, a to zejména v oblasti důvodnosti jeho obav z návratu do vlasti a trvání podmínek, pro které mu doplňková ochrana byla poskytnuta. K odstranění namítané vady řízení žalobce navrhl, aby soud provedl výslech svědka L. N. V., nar. ... S ohledem na argumentaci uvedenou v čl. III. žalobce shrnul, že žalovaný faktickým „odnětím“ doplňkové ochrany žalobci porušil zákon o azylu tím, že v řízení o prodloužení doplňkové ochrany nesprávně a neúplně posoudil důvodnost obav ze vzniku vážné újmy hrozící žalobci v případě nuceného návratu do Běloruska tak, jak mu ukládá ustanovení § 14a zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí porušil žalovaný zákon tím, že pravomocně rozhodl o legálnosti pobytu žalobce v ČR v rozporu se zákonem (v rozsahu výše uvedených konkrétních pochybení), čímž přímo zasáhl do jeho subjektivních práv. Při rozhodování ani nevzal v úvahu okolnosti související s rodinnými vztahy, o nichž se v průběhu řízení dozvěděl.

Součástí žaloby učinil žalobce návrh na provedení důkazu formou výslechu svědka své partnerky **L. N. V. a** závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

2. **Napadeným rozhodnutím ze dne 17.12.2018 č.j. OAM-75/ZA-ZA06-ZA18-PD3-2011** žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany tak, že podle § 53a odst. 4 zákona o azylu se doplňková ochrana neprodlužuje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že žalobce dne 20.3.2017 podal jménem svým a svých dvou nezletilých dětí (V.V. a A.V.) žádost o prodloužení jim udělené doplňkové ochrany na území ČR, v níž uvedl, že v ČR žije od roku 2004 a požívá doplňkovou ochranu od 26.6.2012. Jeho děti se zde narodily a s ohledem na jejich věk a naprostou materiální, sociální a emocionální závislost na rodičích by jejich vycestování mělo nepříznivý dopad na jejich osobní i rodinný život. Ve svém dalším podání dne 25.7.2017 pak žalobce ke své osobě uvedl, že o prodloužení doplňkové ochrany požádal kvůli situaci v Bělorusku, kde nedošlo k podstatnému zlepšení. Situace je naopak natolik neuspokojivá, že nezaručuje spravedlivě vedený soudní proces, dochází k hrubému zacházení ze strany policejních orgánů či k nespravedlivému zadržování. V případě návratu do vlasti bude mít žalobce problémy s běloruskými státními orgány. Žalovaný dále uvedl, že žalobci byla doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu, jako jedna z forem mezinárodní ochrany na území ČR, udělena na dobu 12 měsíců rozhodnutím správního orgánu ze dne 8.6.2012 č.j. OAM-75/ZA-ZA06-ZA05-2011. Doba trvání doplňkové ochrany byla následně opakovaně prodloužena, a to rozhodnutím ze dne 9.7.2013 č.j. OAM-75/ZA-ZA06-P09-PD1-2011, a rozhodnutím ze dne 4.8.2015 č.j. OAM-75/ZA-ZA06-P17-PD2-2011, s platností do 26.8.2017. K udělení a následnému opakovanému prodloužení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany bylo v případě žalobce přistoupeno z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy v zemi jeho původu. Žalovaný konkrétně shledal, že vzhledem k nepříznivé bezpečnostní situaci v Bělorusku, která se vyhrotila po prezidentských volbách v prosinci 2010, nebylo možno v případě návratu dotyčného do vlasti jednoznačně vyloučit, že by mohl být vystaven přímému a bezprostřednímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Žalovaný provedl dne 15.10.2018 za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka s žalobcem pohovor k žádosti jeho a jeho nezletilých dětí o prodloužení doplňkové ochrany. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že od doby, kdy mu byla doplňková ochrana udělena, se jeho osobní situace nijak nezměnila. Dále žalovaný vyzval žalobce, aby blíže vysvětlil svá tvrzení z podání, které učinil dne 25.7.2017. Žalobce sdělil, že tyto informace čerpal z internetu a také od soukromých osob, například od svého kamaráda, který se do Běloruska vrátil. Podle něj se tamní situace zhoršila, proto raději odcestoval zpět do ČR. Na dotaz, jak se jeho výše zmíněná tvrzení vztahují konkrétně k jeho osobě, sdělil, že je stále příslušníkem armády a zákon, který se jej týká, se v Bělorusku nezměnil. Dále žalobce nastínil situaci, kdy jeho manželka šla po narození syna v roce 2014 na běloruský zastupitelský úřad, neboť chtěla synovi vyřídit cestovní doklad, přičemž jí bylo řečeno, že musí vycestovat z území ČR a o cestovní doklad žádat v Bělorusku, rovněž po ní požadovali, aby se dostavil otec dítěte. K dotazu žalovaného, jaké konkrétní problémy se státními orgány by měl mít po návratu do Běloruska, žalobce sdělil, že ve svém podání uváděl paragraf, na který si již nepamatuje.; jako bývalý příslušník armády neměl právo žádat o azyl v cizím státě a dále nesměl po dobu pěti let z Běloruska vycestovat, on však tento zákaz již v prvním roce porušil. Kdyby se nyní do vlasti vrátil, hrozil by mu trest odnětí svobody v délce trvání 5-12 let, nebo 7-12 let. Od roku 2004 žije v ČR, Bělorusko

během té doby nikdy nenavštívil. Kromě již zmíněného postihu se cizinec v případě návratu do vlasti obává o svoji rodinu. Manželku žalobce po návratu do Běloruska vyslýchali a sdělili ji, že jim jsou známi veškeré informace o jejím muži a jeho počínání. Na výzvu žalovaného, aby žalobce uvedl podrobnosti o výsledku, tento uvedl, že neví, jak přesně výsledek probíhal; dále uvedl, že situaci v Bělorusku nesleduje, nemá o ni zájem a zprávy o této zemi ignoruje, výjimečně čerpá informace z internetu. Na otázku správního orgánu, proč se odmítá vrátit do Běloruska, když se tamní situace zlepšila, žalobce položil řečnickou otázku, jak k tomu mohlo dojít, když lidé vyjadřující nesouhlas s režimem jsou na nějakou kratší dobu (nikoli třeba ne 5 let) vězněni. V zemi žijí žalobcovi rodiče a jeho bratr. S bratrem v kontaktu není, s matkou si telefonuje jednou za 2-3 měsíce, o tamní situaci však spolu nehovoří. Žalobce dále sdělil, že s ohledem na délku svého pobytu v ČR uvažoval a stále uvažuje o podání žádosti o povolení trvalého pobytu v ČR, nyní však čeká na rozhodnutí o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany; dcera hovoří spíše jen česky, syn česky i rusky. Závěrem pohovoru žalobce shrnul jeho dosavadní život na území ČR.

Při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany vycházel žalovaný především ze spisového materiálu k řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce sp.zn. OAM-75/ZA-ZA06-2011, z obsahu jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 20.3.2017 a jejího následného písemného doplnění ze dne 25.7.2017, protokolu o pohovoru k této žádosti a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Běloruské republice. Konkrétně vycházel z Inf. MZV ČR č.j. 107603/2018-LPTP ze dne 27.4.2018, Informace OAMP - Bělorusko: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3.7.2018, zprávy Freedom House: Svoboda ve světě 2018 - Bělorusko z ledna 2018, Informace Jamestown Foundation/Euroasia Daily Monitor - Shrnutí uplynulého roku: Bělorusko usiluje o větší národní konsolidaci ze dne 18.1.2018, Zprávy o zemi - Bělorusko: Transformační index Bertelsmannovy nadace (BTI) 2018 z ledna a z výpisů z Cizineckého informačního systému k nezletilé V.V., nar. ...; nezletilému V.A., nar. ..., a paní V.L., nar. ... Veškeré výše uvedené informace jsou nedílnou součástí spisového materiálu ve věci mezinárodní ochrany žalobce. Po porovnání výše uvedených informací se skutečnostmi uvedenými žadatelem v řízení o udělení doplňkové ochrany, v následných řízeních o prodloužení doplňkové ochrany a v současném řízení o prodloužení doplňkové ochrany žalovaný konstatoval, že došlo k takovým změnám situace v zemi státní příslušnosti žalobce ve vztahu k jím prezentovaným potížím, že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Žalovaný nepopřel, že situace týkající se lidských a občanských práv v Bělorusku není zcela uspokojivá, o čemž hovoří výše uvedené zdroje (např. Informace OAMP - Bělorusko: Bezpečnostní a politická situace v zemi či zpráva Freedom House - Svoboda ve světě 2018: Bělorusko), nicméně z dalších podkladů shromážděných žalovaným jasně vyplývá, že v zemi původu žalobce došlo k takovému zlepšení bezpečnostních poměrů, že s ohledem na jeho osobní situaci již nic nebrání tomu, aby se do své vlasti navrátil. Žalovaný rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu na základě nově uvedených skutečností, proto nebyla žalobci doplňková ochrana prodloužena v souladu s ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu a jeho žádost o její prodloužení byla zamítnuta.

3. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 21.3.2019** popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některá ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), či zákona o

azyly. Proto odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany a jeho výpověď, shromážděné informace o zemi původu, i na vydané rozhodnutí, kdy bylo postupováno v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje žalovaný napadené rozhodnutí za vadné nesprávné či nezákonné. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru se dostatečně zabýval možnou existencí nebezpečí vážné újmy, zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro prodloužení doplňkové ochrany dle § 53a odst. 4 zákona o azylu. Dále žalovaný shrnul průběh správního řízení a svou argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a také uvedl, že žalobci byla doplňková ochrana udělena z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy v zemi jeho původu, neboť vzhledem k nepříznivé bezpečnostní situaci v Bělorusku, která se vyhrtila po prezidentských volbách v prosinci 2010, nebylo možno v případě jeho návratu do vlasti jednoznačně vyloučit, že by mohl být vystaven přímému a bezprostřednímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Jak však zcela jednoznačně vyplynulo z informací o situaci v Běloruské republice, v období od udělení doplňkové ochrany došlo v Bělorusku k pozitivnímu vývoji stran bezpečnostní situace, a žalobci tak nic nebrání v tom, aby se do své vlasti navrátil. Po zohlednění všech dostupných informací se skutečnostmi uvedenými žalobcem v řízení o udělení doplňkové ochrany, v následných řízeních o její prodloužení a v současném řízení o jejím prodloužení žalovaný konstatoval, že došlo k takovým změnám situace v domovské zemi žalobce ve vztahu k jím prezentovaným potížím, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. V souvislosti s tím žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, ze kterého bylo patrné, že se při svém rozhodování dostatečně zabýval aktuální bezpečnostní situací v Bělorusku a zda tato situace má vliv na bezpečnost žalobce. Žalovaný nepopřel, že situace týkající se lidských a občanských práv v Běloruské republice není zcela uspokojivá, o čemž hovoří zdroje, z nichž bylo čerpáno (např. Informace OAMP - Bělorusko: Bezpečnostní a politická situace v zemi či zpráva Freedom House - Svoboda ve světě 2018: Bělorusko). Současně žalovaný posoudil nová sdělení žalobce o prodloužení doplňkové ochrany a konstatoval, že tato nebylo možné podřadit důvodům pro udělení, a tedy ani pro prodloužení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, která mu byla dříve udělena. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jím sdělených nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Ze správního spisu vedeného o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a rovněž z výpisů z Cizineckého informačního systému jasně vyplynulo, že žalobce, jeho manželka i dvě nezletilé děti jsou státními příslušníky Běloruské republiky, pročez mohou společný rodinný život realizovat ve své vlasti. Nezletilým dětem sice byla v minulosti rozhodnutími správního orgánu udělena doplňková ochrana, stalo se tak ovšem výhradně za účelem sloučení rodiny, neboť žalobce jakožto jejich zákonný zástupce již v té době doplňkové ochrany na území ČR požíval. Žalovanému bylo dále z jeho úřední činnosti známo, že vzhledem k neprodloužení doplňkové ochrany žalobci nebyla tato prodloužena ani jeho dvěma nezletilým dětem, tudíž nic nebrání tomu, aby uvedení společně odcestovali do Běloruska. Skutečnost, že žalobce v ČR pobývá již 14 let, na závěru žalovaného nic nemění. Z protokolu o pohovoru vedeném s žalobcem dne 15.10.2018 jasně vyplynulo, že žalobce i po tak dlouhém pobytu v ČR vyžadoval k jednání se žalovaným tlumočníka z jazyka ruského, což jistě nesvědčí o vysokém stupni jeho

integrace do české společnosti. V případě obou nezletilých dětí pak žalovaný nespátřil žádné závažné důvody, pro které by se tyto nemohly do své vlasti navrátit. Žalobce sice sdělil, že jeho dcera a syn se narodili v ČR, navštěvují zdejší vzdělávací zařízení, neznačí situaci v Bělorusku a rovněž nemají žádné doklady, avšak v těchto skutečnostech nelze spatřovat důvody, bránící vycestování do vlasti. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako neodůvodněné, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

4. **Ze zaslaného správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 17.12.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 21.3.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 17.12.2018 žalobci předáno dne 14.1.2019.
5. **U ústního jednání konaného dne 7.11.2019** u zdejšího soudu *zástupce žalobce* setrval na podané žalobě, na kterou odkázal, netrval na provedení výsledku **L. N. V. (partnerka žalobce a matka jeho nezletilých dětí) a závěrem navrhl ve shodě s žalobou zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, protože vydáním rozhodnutí žalovaný vybočil z mezí správní úvahy a rozhodnutí není relevantním způsobem odůvodněno, požadoval i náhradu nákladů řízení; dále k dotazu sdělil, že pokud je mu známo, žalobce řeší podání žádosti o trvalý pobyt v ČR.** *Zástupce žalovaného* závěrem setrval na jejich rozhodnutí, plně odkázal na rozhodnutí, správní spis i písemné vyjádření k žalobě a navrhl, aby soud žalobu zamítl, náklady řízení neúčtoval.
6. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).
7. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu „Osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně“
8. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu

brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

9. Podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.“
10. Soud považuje za vhodné vymezit, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci neprodloužení doplňkové ochrany žalobci. Soud se tudíž bude zabývat zejména otázkami týkajícími se skutečností s tímto předmětem přímo souvisejících, tj. především důvody, pro něž byla žalobci doplňková ochrana udělena, a zda li tyto důvody i nadále přetrvávají. Veškerá ostatní tvrzení přímo nesouvisející s tímto předmětem řízení, nebudou soudem v jím učiněných závěrech reflektována.
11. Zdejší soud tak vzhledem k výše uvedenému neshledal důvodná tvrzení žalobce, jimiž namítal skutečnosti, které spočívaly v tom, že v jeho případě měla být udělena doplňková ochrana z důvodu opuštění Běloruska či jeho diskreditace, jak tvrdí žalobce. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí žalovaného ze dne 8.6.2012 č.j. OAM-75/ZA-ZA06-ZA05-2011, jímž byla žalobci udělena doplňková ochrana, v němž je zcela jasně a srozumitelně uvedeno, z jakého důvodu žalovaný shledal udělení doplňkové ochrany žalobci za důvodné, tj. že se žalobci uděluje doplňková ochrana na základě všeobecně nevyhovující bezpečnostní situace na území Běloruska. Tudíž byla žalobci doplňková ochrana udělena čistě na základě objektivních okolností v době posuzování žádosti nastalých a trvajících, nikoliv, jak se tedy mylně žalobce domnívá, okolnostech subjektivních, čili přímo související s jeho osobou. Soud proto odkazuje na stranu 8-9 výše uvedeného rozhodnutí, z něhož je jasně patrné, které důvody a okolnosti vedly k udělení doplňkové ochrany žalobci (zbylé stránky pojednávají o tom, proč nelze žalobcova tvrzení podřadit pod žádné z azylových důvodů (§ 12, § 13 a § 14), či důvodů pro doplňkovou ochranu (§ 14a a § 14b). Rovněž se soud ztotožňuje s názorem žalovaného (jak správně podotkl) v případě, kdy nebyla žalobci na základě jeho předchozích a i současných tvrzení udělena mezinárodní ochrana v žádné z jejich forem, je žalobce oprávněn podat „novou“ žádost o udělení mezinárodní ochrany, kde budou veškerá jeho tvrzení znovu projednána, avšak v současném řízení, jsou tato tvrzení mimo rámec předmětu soudního, ale i správního přezkumu, neboť v případě, kdy by se žalovaný těmito tvrzeními, které nesměřují jen proti bezpečnostní situaci v Bělorusku, zabýval, projednal by tak opakovaně celou žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodů, pro něž již dvakrát žalobci nebyla udělena.
12. Ohledně namítaného nesprávně a nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci, soud konstatuje následující: Žalovaný v průběhu správního řízení (nejen toho současného), shromažďoval informace o bezpečnostním stavu v Bělorusku, ostatně tyto podklady, ze kterých čerpal, jsou součástí správního spisu. Žalovaný tak činil pokaždé, kdy žalobce požádal o prodloužení doby doplňkové ochrany za účelem zjištění, zda je stále důvodné se obávat z návratu do Běloruska kvůli obecné bezpečnostní situaci. Rovněž vycházel z původní podané žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a následně vydaného rozhodnutí. V daném případě tak není pochyb, že si žalovaný za účelem zjištění skutečného stavu věci zajistil dostatek věrohodných a prokazatelných podkladů, z nichž následně vždy při vydání (ať již současného či předcházejícího) rozhodnutí vycházel. Ve vztahu k namítané absenci výsledku družky žalobce, soud neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení, pokud žalovaný nepovažoval provedení tohoto výsledku za účelné.

Výslech partnerky žalobce (nikoli manželky) v daném případě je nadbytečný, neboť žalovaný zajistil dostatek informací o zemi původu žalobce, rovněž provedl výslech žalobce, avšak ten svá tvrzení ani po 6 letech ničím nepodložil a jak bylo uvedeno již v prvním rozhodnutí, tato tvrzení se nezdají kvůli svým rozporům na tolik věrohodná, aby k nim muselo být bezpodmínečně přihlíženo tak, jak tomu požaduje žalobce. Rovněž nutno podotknout, že v případě výsledku družky žalobce nebyl žalovaný stejně, jako je tomu v právě projednávané věci soud, povinen vyhovět žalobci a výslech provést, neboť jak již bylo uvedeno výše, jeví se tento postup jako nadbytečný. Dále i přes to, že jsou správní orgány povinny zjišťovat skutečný stav věci, nelze odhlédnout od povinnosti žalobce činit totéž, o to více v případě, kdy je správní řízení zahájeno na základě žádosti žalobce. V takovém případě většinou spočívá na žalobci jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní, které v dané věci žalobce neunesl, když k prokázání pravdivosti svých tvrzení nedoložil ničeho a po celou dobu pobytu na základě udělené doplňkové ochrany spoléhal pouze na činnost správních orgánů a sám zůstal v tomto ohledu pasivní. Soud se tak ztotožnil s žalovaným a považuje zjištěný stav věci za dostatečný.

13. Současně soud opakovaně připomíná, že žalobcem tvrzené důvody pro prodloužení doplňkové ochrany (tj. rodinné vazby, trestní stíhání v zemi původu, telefonáty od běloruských správních orgánů atd.), byly již vypořádány v rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, kdy nebyly shledány jako relevantní a žalobci, jak už bylo uvedeno výše, nebyla na základě nich mezinárodní ochrana udělena, vyjma tvrzeného důvodu obecné bezpečnostní situace v Bělorusku, jež je stěžejním bodem pro prodloužení doplňkové ochrany.
14. K bezpečnostní situaci v Bělorusku tak soud odkazuje na informace zjištěné žalovaným v průběhu správního řízení. Jedná se zejména o spisový materiál k řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce č.j. OAM-75/ZA-ZA06-2011, o obsah jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 20.3.2017 a její následné písemného doplnění ze dne 25.7.2017, protokolu o pohovoru k této žádosti a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Běloruské republice. Konkrétně vycházel z Inf. MZV ČR č.j. 107603/2018-LPTP ze dne 27.4.2018, Informace OAMP - Bělorusko: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3.7.2018, zprávy Freedom House: Svoboda ve světě 2018 - Bělorusko z ledna 2018, Informace Jamestown Foundation/Euroasia Daily Monitor - Shrnutí uplynulého roku: Bělorusko usiluje o větší národní konsolidaci ze dne 18.1.2018, Zprávy o zemi - Bělorusko: Transformační index Bertelsmannovy nadace (BTI) 2018 z ledna a z výpisů z Cizineckého informačního systému k nezletilé V.V., nar. ...; nezletilému V.A., nar. ... a paní V.L., nar. ... V souladu s výše uvedenými informacemi o zemi původu žalobce, dospěl soud k názoru totožnému jako žalovaný a to, že v Bělorusku došlo za více než 6 let od doby, kdy byla žalobci udělena doplňková ochrana, k vývoji bezpečnostní situace prokazující zlepšení do té míry, která již nezakládá důvod domnívat se, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle ust. § 14a odstavce 2.
15. K osobní situaci žalobce soud konstatuje, že v případě udělené doplňkové ochrany si musel být žalobce vědom pouhé dočasnosti toho institutu, neboť mu byl opakovaně prodloužován a že tato situace není trvalá a může dojít k situaci, kdy bude muset území opustit a navrátit se do Běloruska a tuto skutečnost tak musel očekávat i ve vztahu k jeho nezletilým dětem. Soud připomíná skutečnost, že žalobce neřešil svou pobytovou situaci nijak intenzivně a spoléhal pouze na institut doplňkové ochrany, která jej opravňovala k setrvání na území

ČR. Nelze tedy vykládat dobu pobytu žalobce na území ČR pouze ve světle, jak to činí žalobce, ale i jej podrobit „kritice“, kdy neučinil ničeho pro zajištění jakéhokoli výhodnějšího a trvalejšího pobytového oprávnění. Ohledně rodinné situace nelze odhlédnout od toho, že rodině žalobce nebrání nic v návratu do Běloruska. Z úřední činnosti je soudu známo, že oběma dětem žalobce nebyla rovněž doplňková ochrana prodloužena a ty se budou muset v důsledku toho taktéž vrátit do Běloruska, pokud si do té doby nezajistí jiné pobytové oprávnění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

16. Soud tedy konstatuje, že žalovaný postupoval v řízení správně, když na základě zjištěných informací o bezpečnostní situaci panující na území Běloruska rozhodl tak, že ji shledal i přes určité nedostatky stále v toleranci, kdy jsou dodržována lidská práva a svobody do té míry, která je všeobecně uznávána jako dostatečná pro zdravý a bezpečný život osob a na základě toho žalobci dle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu doplňkovou ochranu neprodloužil.
17. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 7. listopadu 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně